

eF Tema del dia

La política social catalana

Pàgines 2 a 5

PLE DEL PARLAMENT

Encallats davant la pobresa

JxSí apel·la a un nou Estat per a una política millor i un pla de xoc

La CUP no es compromet i titlla el debat d'«acte d'impotència»

T. SUST // T. PÉREZ / F. MASREAL
BARCELONA

El segon ple sobre la pobresa que celebra el Parlament sembla que va pel camí d'acabar com el primer, el del 2014: amb escàs contingut, retrets creixents i propostes de resolució d'efecte limitat i molt limitat. És cert que el to no és el mateix. El 2014, el Govern d'Artur Mas es va mostrar dur: va advertir que no hi hauria més diners per a política social i va rebutjar apostar per determinades prestacions per no alimentar la «cultura del subsidi».

Aquesta vegada el discurs ha sigut més suau, encara que segons l'opinió d'alguns representants d'entitats socials presents a la Cambra catalana, el debat, que va començar

El primer dia de debat aboca el ple que acaba avui a un final sense acords de calat

ahir i que acaba avui, semblava més sobre pressupostos que sobre pobresa. Tant el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, com diversos dels seus consellers van transmetre dues idees: una, que si la CUP no pacta uns nous pressupostos el pla de xoc social no serà viable. Una altra, que el verdader gir social requerria un nou Estat.

L'apel·lació a un nou Estat per avançar socialment és una cosa que van compartir en el discurs Junts pel Sí (JxSí) i la CUP. Però potser és l'únic. Els anticapitalistes no es van donar per alludits per l'envit pressupostari, i van carregar contra la política social desenvolupada pels últims governs. No tenen intenció de transaccionar les seves propostes de resolució, encara que, diuen, no descarten

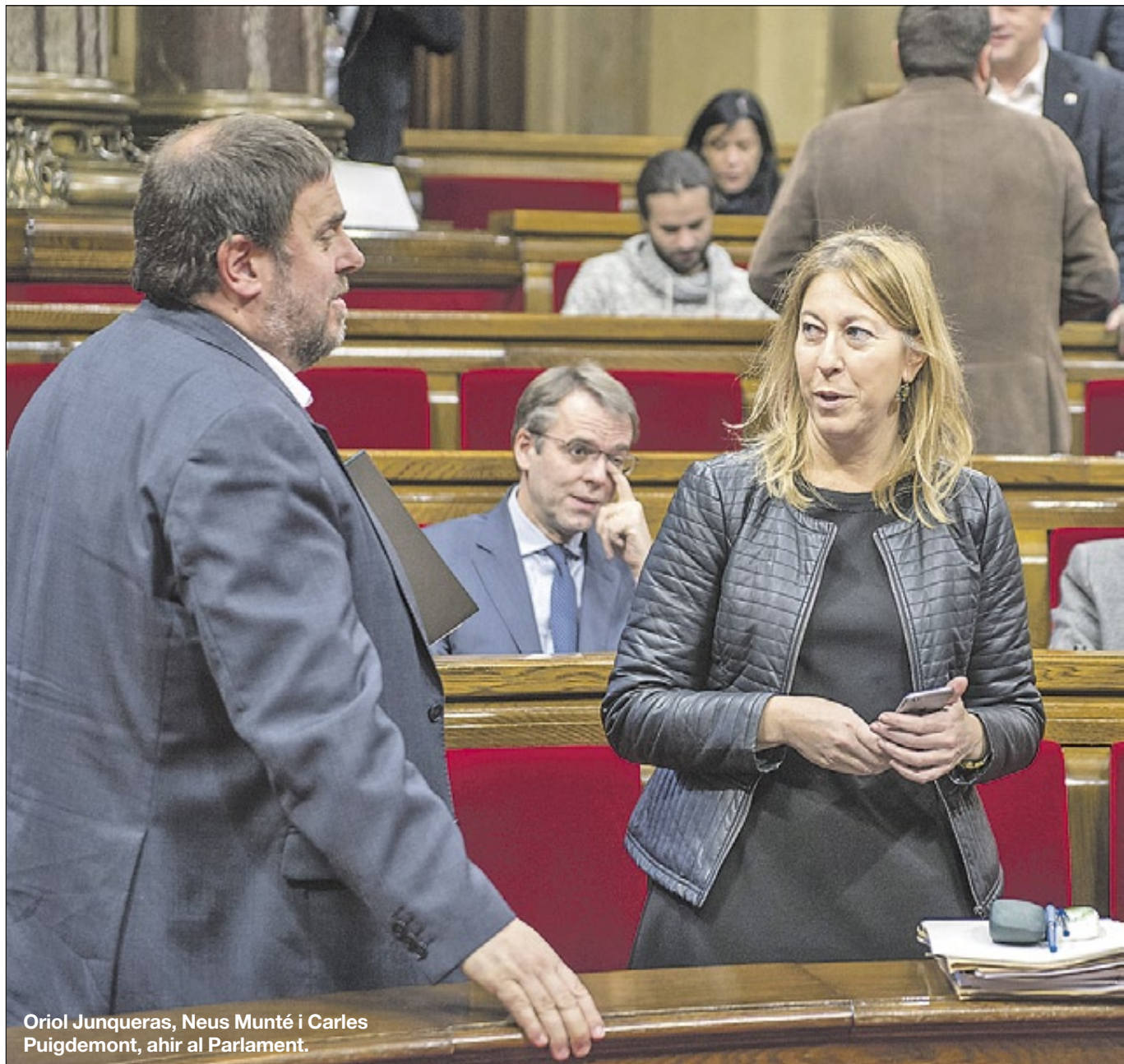
recolzar propostes d'altres partits.

Tal com avançava el ple, les intervencions dels representants de JxSí s'assemblaven més a les de CiU el 2014, apel·lant al realisme i reclamant a l'oposició que no proposi impossibles. Puigdemont va demanar que s'acordessin mesures «possibilistes» en la lluita contra la pobresa per no «enganyar ningú».

El nucli del seu discurs va ser l'apel·lació que hi hagi pressupostos, és a dir, un missatge a la CUP. Després de la intervenció de Puigdemont, el vicepresident i conseller d'Economia, Oriol Junqueras, i els consellers Neus Munté, de Presidència; Meritxell Borràs, de Governació i Habitatge; Dolors Bassa, de Treball, Afers Socials i Famílies; i Toni Comín, de Salut, van repassar les accions de les seves respectives àrees en la lluita contra la pobresa i van insistir en la necessitat de comptar amb uns nous pressupostos per poder portar a terme el gruix del pla de xoc.

UNA SOLA AUTOCRÍTICA // JxSí va evitar tota autocrítica, amb una sola excepció. La consellera Borràs, que va repassar avanços en ajudes socials vinculades a la vivenda, va admetre que el fons de 10 milions d'euros per a la pobresa energètica no es va gastar com estava previst. «El resultat no ha sigut l'esperat», va manifestar, donat que finalment només 1.146.000 euros van arribar a famílies necessitades d'ajudes per pagar els subministraments.

No és poca cosa, donat que des que el Govern central va recórrer el decret de la pobresa energètica davant el Tribunal Constitucional, l'Executiu català ho va utilitzar per argumentar que li lligaven les mans. Va ser un dels arguments centrals del missatge sobiranista: en una Catalunya independent es podrà combatre la pobresa energètica. Però la realitat és la que és, com va evidenciar Borràs.

Oriol Junqueras, Neus Munté i Carles Puigdemont, ahir al Parlament.

C. PUIGDEMONT PRESIDENT

«Per tirar endavant mesures útils i aplicables necessitarem aprovar el pressupost i per a això esperem el compromís dels grups»

INÉS ARRIMADAS CIUTADANS

«No només no han fet autocrítica, sinó que les solucions que ens donen no són realistes. La solució màgica no és la independència»

MIQUEL ICETA PSC

«Dos anys després, les nostres preocupacions i resolucions tenen una orientació similar. La situació d'emergència social es manté»

LLUÍS RABELL CSQP

«Necessitem mesures immediates. Cap denúncia de l'actitud del Govern espanyol respecte a Catalunya pot servir de pretext»

FERNANDO SANCHE PP

«No es pot convertir un ple sobre la pobresa en una declaració independentista. Assumeixin les seves pròpies responsabilitats»

GABRIELA SERRA CUP

«La pobresa creix i és aquí mateix, a Ciutat Meridiana, per exemple, un dels llocs on s'executen més desnonaments»

ACCIÓ DES
DE LA
CAMBRA

1 El 21% dels catalans viuen sota el llindar de la pobresa, segons estadístiques de l'any 2014

2 El Parlament va aprovar una llei contra els desnonaments i la pobresa energètica el juliol del 2015

3 Un altre ple sobre la pobresa es va celebrar a la Cambra autonòmica el març del 2014

FERRAN SENDRA

«Aquest ple, en lloc de suposar una oportunitat per afrontar les desigualtats, és un acte d'impotència que constata que la pobresa existeix i que gran part dels que ara es comprometen a mitigar-la en són directament coresponsables». Aquesta és una de les frases d'un comunicat emès ahir per la CUP just després que la seva diputada Gabriela Serra intervingués en la sessió. La nota era més contundent del que Serra va ser al faristol. La CUP podria causar alguna ferida a JxSí si es confirma que el grup corre el risc de registrar vots diferents a una proposta de resolució dels anticapitalistes que advoca per rebutjar la reforma laboral que el PP va aprovar amb els vots de CiU. També ho proposen el PSC i Catalunya Sí que es Pot (CSQP). ≡

L'HORITZÓ DE CATALUNYA

Gent gran sense pensió

Teresa Crespo alerta sobre un inquietant futur i reclama polítiques que no només s'ocupin de l'emergència ≡ **La portaveu** de Pobresa Zero insta el Parlament a no portar més «desencant»

T.S. // T.P. / F.M.
BARCELONA

El ple sobre la pobresa que va començar ahir al Parlament ha inclòs en aquest edició, a diferència de la del 2014, la intervenció de les entitats socials. En nom seu va intervenir Teresa Crespo, presidenta d'Entitats Catalanes d'Acció Social i portaveu de la plataforma Pobresa Zero, que agrupa 3.200 entitats.

Crespo va advertir que, si no es reverteix la tendència actual, Catalunya camina cap a una societat en què moltes persones tindran un itinerari laboral interromput per l'atur i perjudicat per la precarietat, al marge que un percentatge rellevant potser no pugui treballar mai. Tot això, va dir, dibuixa un futur inquietant, amb una tercera edat «sense una pensió digna».

La portaveu de les entitats socials va repassar dades de pobresa al món, a Espanya i a Catalunya, va denunciar el creixement de la desigualtat i va subratllar la necessitat de combatre aquesta situació amb polítiques socials transformadores, que no solament serveixin per pal·liar l'emergència, sinó que portin a canvis a mitjà i llarg termini.

Recuperar el que s'ha retallat

La portaveu de la Plataforma Pobresa Zero va reclamar «**una mirada diferent de la pobresa**» i va afirmar que el Govern i el Parlament tenen possibilitats de canviar les coses. Per a això va demanar que les beques de menjador siguin del 100%: donar el 50% no serveix a moltes famílies.

També va defensar una política de prestacions més unificada, que no porti les persones que les demanen de finestreta en finestreta. La renda mínima d'inserció, va dir,

FERRAN SENDRA

►► **Portaveu** ► Teresa Crespo, al dirigir-se al faristol per donar l'alerta en nom de la plataforma Pobresa Zero.

Les entitats demanen polítiques transformadores, així com millorar rendes i fiscalitat

ha sigut «**durant anys**» l'últim recurs per als més vulnerables. Va recordar que es va retallar el 2011, i que va costar recuperar els nivells d'inversió social d'anys enrere.

Fiscalitat

Crespo va esgrimir també la idea d'una renda garantida que serveixi per costejar els mínims vitals, una prestació prevista a l'Estatut d'autonomia que està en tràmit al Parlament i que té pinta de néixer molt diferent de com es va concebre –una ajuda complementària universal asimètrica no subjecta a requisits–, si és que arriba a produir-se el part.

Crespo va fer una crida a recupe-

rar ingressos fiscals perduts per rebaixes i eliminacions d'impostos, així com a combatre el frau fiscal, per poder invertir en un verdader gir: «**No ens acaba d'agradar que es parli d'emergència social. Suposa que parlem una altra vegada de pal·liar emergències. Nosaltres demanem més: un canvi en política social. Volem canvis en profunditat, polítiques preventives, amb ambició de futur, i que apoderin la ciutadania**», va afegir l'expresidenta de la Taula del Tercer Sector, que va fer «**una última demanda: que aquest ple no sigui motiu de desencant**». Segurament era una referència al ple del 2014, que ho va ser, i com. ≡

Los Tilos
Passeig dels Til·lers
nº1, Pedralbes (Barcelona)

Del **11** al **13** de marzo

Viernes de 13 a 23 h
Sábado de 11 a 23 h
Domingo de 11 a 21 h

www.lostilosbcn.com

La plaga de la pobresa ► Històries particulars d'efectes devastadors

Viu des de fa quatre anys en un pis assistit de lloguer social, on a més d'una residència accessible i a preu assequible, tenen companyia. O almenys, no se senten tan soles com abans. I si alguna pateix alguna ensopegada, tenen a prop algú que els pot atendre. Julietta Ortiz (Logronyo, 1942) i Lidia Pigazos (Valladolid, 1941) es van posar a treballar als 15 anys i, malgrat que totes dues cobren pensions superiors a la mínima no contributiva de 367 euros, no arriben a final de mes. Abans de recalar en aquest centre, gestionat per l'Associació Benestar i Desenvolupament (ABD) al barri del Raval de Barcelona, totes dues vivien en vivendes sense ascensor (la Julietta en un 4t, i en un 5è la Lidia) i havien patit malalties greus, que els havien limitat la mobilitat.

«**A mi, venir a viure aquí em va canviar la vida**», exclama la Lidia, la valisoletana, que va passar la joventut treballant en una empresa tèxtil de Mataró i, més tard, ja com a treballadora autònoma, va ser cuidadora de

JULIETTA ORTIZ I LIDIA PIGAZOS ► JUBILADES

Argúcies per poder estirar la pensió

La soledat i la privació alimentària castiguen moltes jubilades que sobreviuen amb ingressos precaris

gent gran i cuinera en un càmping. «**Jo vaig estar durant molts anys cobrant part del salari en negre, així que vaig haver de treballar fins als 70 anys per poder tenir una pensió de jubilació una mica més digna**», explica la Julietta, la riojana, que va ser primer secretària i, a partir dels 26 anys, professora d'autoescola.

«**El 25% de la població catalana és, ja avui, més gran de 65 anys i, per al 2040, la previsió és que aquest percentatge sigui del 45,7%. A Espanya, llavors, els jubilats sumaran el 47,4% de la població i el 48,8% a la UE**», assegura Pilar Rodríguez, adjunta a la gerència i directora de la unitat sociosanitària d'ABD. «**Es tracta, a més, d'una població emi-**

nentment femenina, que viu sola i que es troba en situacions cada vegada més precàries, perquè les seves pensions no arriben per més», prossegueix. La soledat, les privacions perquè els diners donin de si, els acaba comportant el deteriorament físic i psicològic: «**Mengen malament, no engeguen la calefacció o no poden sortir de casa quan no hi ha ascensor**».

La Julietta i la Lidia afluixen bombetes per no gastar electricitat, freguen els plats a mà i tanquen l'aixeta entre plat i plat, per estalviar aigua. Són dones actives: tallers, cursos d'informàtica i s'ajunten amb altres residents per veure pel·lícules. Però hi ha una cosa que els preocupa. Molt. No volen ser una càrrega per a les seves filles (la Julietta en té dues, i la Lidia, una, que viu al Brasil). Per això una ha llegat el seu cos a la ciència i l'altra fa cada mes un esforç per pagar una assegurança de vida. «**Prou feina tenen per poder anar tirant. No els deixarem també el cost d'haver-nos d'enterrar**». MARIA JESÚS IBÁÑEZ

Amb 54 anys, la Yolanda és incapaç de projectar, d'imaginar-se on serà o com estarà d'aquí 10 anys. Yolanda Yeste està de pas, com tothom. Però en el seu cas aquesta nimietat s'acompanya d'una història emmascarada per la desgràcia: «**Jo ja no importo**». Una mala fortuna, però, plena de llum, la que desprenen les seves bessones de 15 anys, Bárbara i Estefanía. Va ser maltractada, va perdre el pis, va quedar a l'atur, quasi desnonen els seus pares octogenaris, ja no cobra el subsidi d'atur i sent que mai més trobarà una feina. Només a la PAH, al marge dels ulls de les seves filles, ha trobat una mica de consol. «**Van ser com àngels, una família de veritat**».

El 2008, confiada, va comprar un pis de 300.000 euros. Era vigilant de seguretat i tenia un sou que superava els 2.000 al mes gràcies a les hores extres. Devien ser-ne moltes, perquè el salari base era d'uns 900. Treballava de dilluns a diumenge. No sortia, no tenia amics, no dedicava ni un minut a si mateixa. No

Les jubilades Julietta Ortiz (esquerra) i Lidia Pigazos viuen en pisos assistits de l'associació ABD perquè no els arriba la pensió i necessiten atencions específiques.

Yolanda Yeste, mare de dues filles, membre de la PAH, no treballa des de fa dos anys i ja no cobra atur.

La Karen paga les excursions escolars dels seus fills a terminis. La nena, la petita, va a la piscina cada setmana perquè el preu del curs de natació entra dins les activitats pagades pel col·legi. El futbol del nen, que ara té 10 anys, el paga ella com bonament pot «**i les seves classes de reforç, que ha de fer tres vegades a la setmana, les assumeix Save the Children**», explica. D'aquesta manera és com la Karen intenta que els seus fills no passin estretors, «**que no sentin que ells no poden fer les mateixes**

KAREN ► MARE SEPARADA

Sortides escolars pagades a terminis

coses que els seus companys de classe». De moment, admet, ho va aconseguint. «**Els veig feliços**», afirma sense poder amagar una mica de satisfacció.

Els dos últims anys, des que es va separar, han sigut molt durs per a aquesta hondurenya de 33 anys. «**Vaig haver de dormir a terra, amb el meu fill als braços**», rememora. Els

nens, en aquells mesos tan difícils, dinaven al col·legi, amb una beca de menjador, i per a la resta dels àpats, a la Karen li tocava fer cua per recollir un lot al Banc d'Aliments. «**He sigut cuidadora d'avis, he netejat cases... Tot de sotamà, perquè fins fa poc no tenia papers**», confessa.

La pobresa infantil, que afecta el 32,9% de menors de 18 anys a Catalunya, segons dades de l'última enquesta de condicions de vida de l'Institut Nacional d'Estadística (INE), té un impacte directe en l'escola, que és el lloc on els nens pas-

sen una bona part de la seva jornada. «**Quan la pobresa augmenta també augmenta la fractura educativa i els nens de famílies amb un nivell socioeconòmic baix, que viuen en zones on hi ha més desavantatge social, tenen més probabilitats de convertir-se en absentistes escolars o d'abandonar els estudis sense haver-los acabat**», alerta Guiomar Todó, responsable a Catalunya de l'oenagé Save the Children.

Per això, afegeix Todó, és tan important que s'introdueixin canvis en les polítiques públiques que pre-

YOLANDA YESTE ► MARE DE BESSONES SENSE FEINA NI ATUR

«Jo ja no importo, només les meves filles»

més la hipoteca i la manutenció. Va optar per la vivenda pròpia perquè, com molta gent, va pensar que el lloguer «era tirar els diners», potser la més gran i més perjudicial falla de l'època de l'acabament totxo. ¿Què podia sortir malament? Tot.

La feina va començar a caure i ja no podia assumir el deute amb la Unió de Crèdits Immobiliaris, filial del Banco Santander. El 2010 la van obligar a vendre el pis, que ja valia gairebé la meitat del que en va pagar. Els seus pares apareixien com a avaladors. L'entitat va tramitar el desnonament. Cinc anys després, a mitjans del 2015, ho va poder evitar. Li van perdonar el deute i els avis van mantenir casa seva. La Yolanda es va

Viu en un pis de lloguer social, tot i que amb 426 euros al mes no pot ni pagar els subministraments

deixar mitja vida en la contesa, i una cosa que potser era igual o més important: buscar una feina després de dos anys en el dic sec.

Al gener va deixar de cobrar l'atur, de 900 euros, i es va quedar amb els 426 que l'Estat concedeix als desocupats sense rendes i amb responsabilitats familiars. Després de gairebé cinc anys amb els seus pares –«una convivència molt complicada»–, va trobar una vivenda social amb un lloguer de 70 euros que ara quasi no pot assumir. Ha deixat de pagar el gas i la llum i només en té per menjar. Mentre els comptes no surten, es desvia buscant feina. A Barcelona Activa, fent cursos. El que sigui i del que surti. La Yolanda es retreu moltes coses. No va veure venir l'onada, no va ser previsor. **«Em culpo de tot, del problema hipotecari, de posar en perill els meus pares, i, sobretot, del tracte a les meves filles. Han sentit crits a casa, han patit molt. Però m'han donat una lliçó de fortalesa, me la donen cada dia. Si no hagués sigut per elles... Jo ja no importo, només les meves filles».** CARLOS MÁRQUEZ DANIEL

FERRAN NADEU

vegin, per exemple, «una simplificació o unificació del sistema de beques, o que es considerin obligatòries activitats com les excursions escolars, de manera que puguin ser finançades per les administracions». «Qualsevol ajuda requereix un tràmit farragós, falta informació i, moltes vegades, els terminis expiren sense que te n'adonis», lamenta la Karen.

Ella ha après a conviure amb la incertesa. I, encara que des de fa un mes finalment té un contracte laboral i això li ha permès regularitzar

La pobresa infantil castiga prop del 33% de la població menor de 18 anys a Catalunya

la seva situació, continua dient als seus fills que «el primer és menjar i després, tenir una casa». És molt dur, explica, «haver-los de negar les sabates que els agraden o haver-los d'explicar que no hi haurà joguines per a l'aniversari», admet. Ara, per primera vegada els últims anys, la Karen comença a fer plans. «Les coses van canviant, a poc a poc, però van canviant: tinc una feina una mica més estable i estic planejant traslladar-me de casa, perquè on som ara no hi cabem», explica contenta. MARIA

JESÚS IBÁÑEZ

Anàlisi

Xavier Martínez Celorrio

PROFESSOR DE SOCIOLOGIA. UNIVERSITAT DE BARCELONA

Redistribuir per poder créixer amb justícia

Aquests dies el Parlament de Catalunya celebra el segon ple sobre la pobresa, després del que es va fer el 2014. Aquesta vegada s'ha donat veu a les entitats socials, i han dit grans veritats que són una evidència. Han sigut dos anys sense cap avanç seriós de lluita contra les desigualtats. I això que Catalunya té el trist honor d'encapçalar l'augment de la desigualtat, segons l'índex Gini, de tota la Unió Europea en el període 2007-2014 per haver-se disparat en 3,5 punts. Segons estimacions de l'OCDE, cada dos punts més de Gini el creixement econòmic futur es retreu 4,7 punts. Per tant, és un tema molt seriós. Tan seriós i amb conseqüències tan enormes que **Barack Obama** ha declarat les desigualtats com el gran tema de les agendes polítiques de la pròxima dècada.

Aquí no arribem a tant. Aquí ni tenim una classe empresarial il·lustrada i predisposada que li augmentin els impostos patrimonials (com **Warren Buffet**, **Bill Gates** i altres). La inquietud sí que ha arribat fins al Cercle d'Economia en forma de seminaris amb experts sota el paraigua d'**Antón Costas** en què alguns hem participat. Però encara que l'economia creixi al 3,4% per la tirada de les exportacions, la demanda interna segueix sense reactivar-se donada la precarització i la contracció salarial. Tot un senyal del model de dualització social que s'està imposant: sectors de classe mitjana empleada i connectada amb els mercats globals i un gran conglomerat del 40% de la població endarrerida, estancada i vulnerable que quedarà fora de la feble recuperació.

El mal anomenat ple de la pobresa segueix posant el focus en 150 mesures pal·liatives i sense indicadors de seguiment. En un context d'asfíxia financera on, per exemple, els 20 milions que

el pla d'emergència del Govern vol destinar a educació només representen el 7% de les retallades realitzades entre els anys 2009-2013 en les partides relacionades amb l'equitat i la inclusió educativa. La resta dels 250 milions pactats per Junts pel Sí i la CUP en el seu pla de xoc segueixen sent insuficients i pal·liatius. Normal si a sobre cada any la Generalitat ha de pagar 380 milions d'interessos al FLA del senyor **Montoro**. Sí, aquest ministre que diu que les estadístiques de pobresa i desigualtat a Espanya són mentida mentre autoritza un augment de 7.000 milions del pressupost militar al marge de les Corts.

DANNY CAMINAL

► Una dona demana almoina a Barcelona.

El dilema de l'extrema desigualtat i del descensor social a Catalunya és únic al món. N'hi ha per a una tesi. De fet, la clau guanyadora del salt sobiranista és la demanda redistributiva posada al davant de la identitària. Sorpren que no es concreti un pla potent, seriós i expert en diferents terminis. ¿Podem fixar en el mitjà termini una renda infantil per a famílies pobres? Només implicaria el 4,5% del nostre actual frau fiscal. I així, anar fent. L'augment de la desigualtat no és una grip, és més aviat un tumor que pot acabar sent terminal. Un tumor que pot posar punt final tant al procés sobiranista com a aquest model econòmic d'individualisme possessiu amb peus de fang. ■

@xaviermcelorrio

Editorials

L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articles exposen postures personals.

El Parlament debat un altre cop la pobresa

Fa dos anys –gairebé dia per dia, el 13 de març del 2014–, el Parlament va celebrar un ple monogràfic sobre la pobresa a Catalunya. Va ser una sessió que havia sigut presentada com la d'un abans i un després en la lluita contra l'exclusió, amb seguretat el problema social més important d'aquests temps, agreujat per l'augment tant dels aturats de llarga durada com de les famílies en què cap dels seus membres té ingressos regulars fruit del treball. Però aquell ple va resultar frustrant, perquè els acords van ser de perfil baix –intentar millorar l'eficiència de les beques de menjador per a les famílies necessitades o estendre els beneficis per als que pateixen pobresa energètica–, i a més els seus efectes pràctics, vistos amb la perspectiva del temps transcorregut, han sigut encara més limitats.

Ara la Cambra catalana celebra un altre ple sobre la pobresa a petició, com llavors,

de PSC i ICV (ara, Sí que es Pot). I igual que fa dos anys, el Govern (llavors de CiU, ara de Junts pel Sí; llavors presidit per Artur Mas, ara per Carles Puigdemont) addueix que si no pot combatre l'exclusió com caldria és perquè l'Estat nega a Catalunya els legítims recursos econòmics que ho permetrien. La música, doncs, no ha canviat. La diferència és que si el 2014 CiU i ERC sumaven majoria absoluta, ara no. I com que pretenen que si es vol activar el pla de xoc contra la pobresa cal que la Generalitat tingui

Igual que fa dos anys, el Govern es refugia en el fet que una Catalunya independent podria combatre millor l'exclusió

aprovats els pressupostos del 2016, apelen a la CUP perquè els recolzi. Tota la pressió és un altre cop per al grup assembleari, que ahir va insistir en la seva crítica frontal del capitalisme, la reforma laboral i l'euro, als quals veu com a causes de la pobresa. L'acord és difícil, i no es preveu abans del maig.

Ningú espera solucions miraculoses del ple, i és lògic que Puigdemont reclami possibilitats i realisme. Però per la mateixa raó s'ha d'exigir al Govern que no es remeti al «paradís terrenal» de la independència –en expressió de Sí que es Pot– per lluitar eficaçment contra la pobresa. Les necessitats dels que la pateixen han de ser pal·liades avui, i els poders públics democràtics estan obligats a oferir respostes sense que mediïn càlculs polítics. Amb independència o sense, Catalunya no serà un país digne si no dedica els esforços més grans contra l'exclusió social.

El nou Camp Nou entra en joc

El projecte d'un prestigiós estudi d'arquitectura japonès ha guanyat el concurs convocat pel FC Barcelona per reformar el Camp Nou, dins un ambiciós pla de transformació de les instal·lacions esportives del club que haurà de culminar el 2021. A part d'ampliacions concretes com la de 1982 amb motiu del Mundial d'Espanya, la renovació profunda de l'estadi blaugrana ha sigut una assignatura cada vegada més necessària davant la qual s'han estavellat

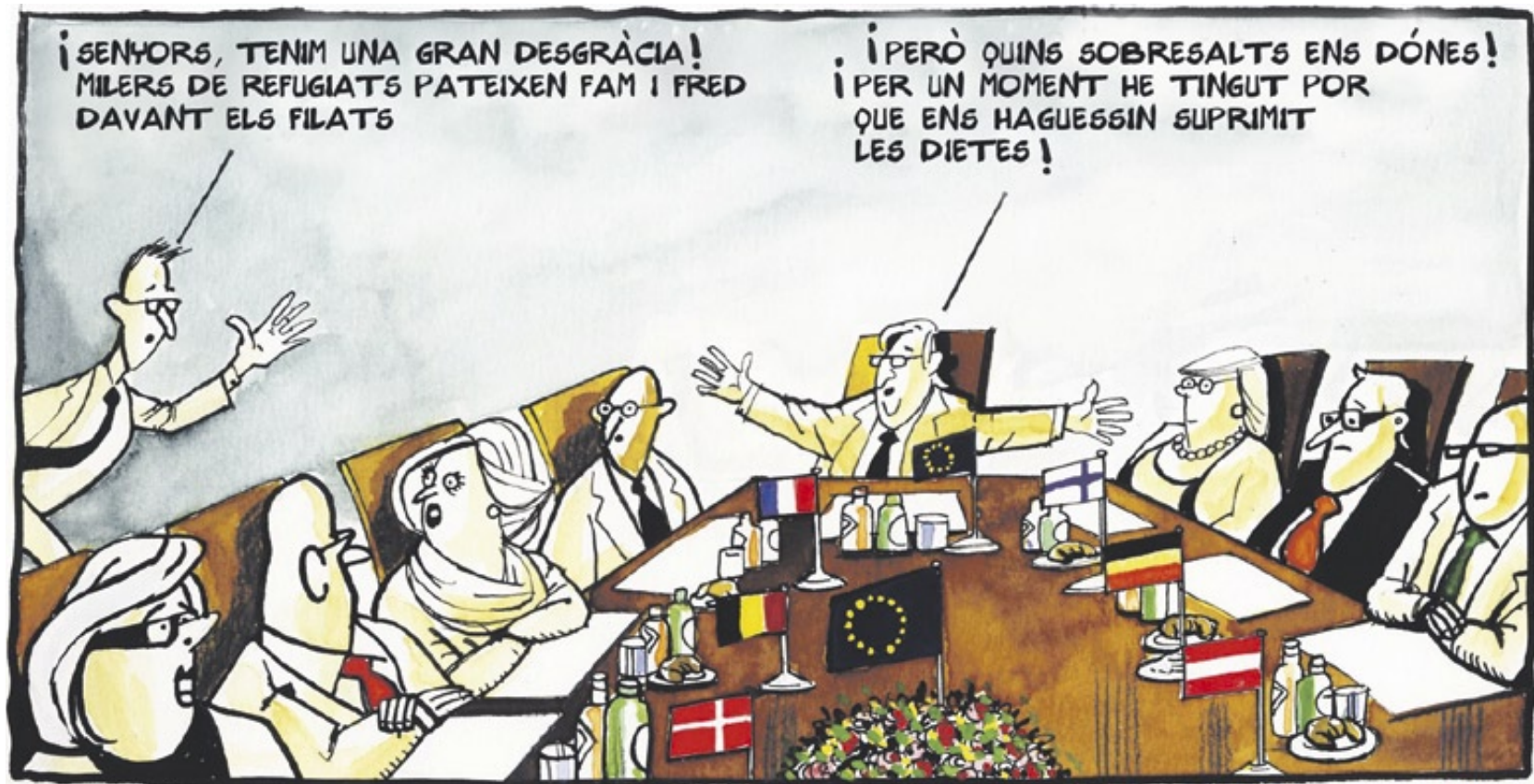
les últimes juntes directives. Ni Núñez, ni Gaspart ni Laporta (que va arribar a presentar un espectacular disseny de l'aclamat Norman Foster) van poder al seu dia tirar endavant una reforma envoltada gairebé sempre de múltiples recels tant urbanístics com financers.

La important quantitat de diners en joc (un total de 600 milions d'euros) i els efectes que a la ciutat generarà un projecte de dimensions tan formidables requereix des del principi el màxim acord possible entre

el club, les institucions municipals i veïns de les Corts afectats per una instal·lació que un diumenge de futbol podrà mobilitzar en unes hores més de 100.000 persones al districte. També el soci blaugrana haurà d'exigir que el pla que culminarà amb un dels estadis més moderns del món es desenvolupi amb la màxima transparència. En aquest sentit, el secretisme i les filtracions que han acompanyat l'anunci del projecte guanyador marquen el camí per on no s'ha de seguir.

Animus iocandi

Ferreres

Noms propis

Myriam
El Khomri
Ministra de Treball de França

La dirigent ha concitat la unanimitat dels sindicats contra el polèmic projecte de llei de reforma laboral. Les explicacions que ha donat la ministra no convencen les centrals, que denuncien que la norma s'inspira en la que ja regeix a Espanya.

► Pàg. 12

Pablo
Isla
President d'Inditex

El conglomerat tèxtil gallec va tornar a tenir uns resultats espectaculars el 2015. Les vendes van créixer el 8% a Espanya, on el grup va crear l'any passat 4.120 llocs de treball. A nivell mundial, les vendes van superar els 20.000 milions d'euros.

► Pàg. 25

Pilar
Díaz
Alcaldeessa d'Esplugues

Per tercer any consecutiu, l'ajuntament del Baix Llobregat destina el 10% del pressupost municipal d'inversions a projectes que han decidit directament els veïns. Una política de participació que no és retòrica.

► Pàg. 38

Aíto
G. Reneses
Entrenador de bàsquet

El món de la cistella li rendeix homenatge pels seus 50 anys de trajectòria, des de l'històric Cotonificio, passant per Barça, Joventut, Unicaja, entre altres, fins al seu actual Gran Canària. Tota una referència del bàsquet.

► Pàg. 50

Joaquim
Oristrell
Director de cine

El cineasta barceloní s'ha incorporat com a coordinador de guions a l'equip de la incombustible sèrie de TVE *Cuéntame*, que ja ha aconseguit 15 anys d'èxit en antena. Les aventures dels Alcántara estan ara a les seves mans.

► Pàg. 65

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
DIRECTOR: Enric Hernández.
DIRECTORS ADJUNTS:
Albert Sáez i Juancho Dumall.

SUBDIRECTORS. Edicions digital i impresa: Bernat Gasulla i Iosu de la Torre.
Opinió i Director de Comunicació: Joan Manuel Perdigo.
DIRECTOR D'ART: Ferran Grau.
DELEGADA A MADRID: Gemma Robles.

ÀREES. Entre tots: Joan Cañete. Internacional: Marta López. Política: Neus Tomàs. Economia: Olga Grau. Coses de la vida: Luis Mauri. Esports: Albert Guasch. i cult: Rafael Tapounet. Dominical: Pau Arenós. Tancament: Alfons Ribera. Edició gràfica: Xavier Jubierre. Diagramació: Ricard Sans. Infografia: Ricard Gràcia. Documentació: Miren Casado. Edició en català: Ricard Fité.